

Publicerad 2007-07-03 00:09 av Ulf Popeno

2007-07-02

Det är i orden jag känner mig fattig. Utelåst på en stilla perrong. Utan biljett till metaforer som i överljudshastighet fört oss, du och jag, till de minnen jag begravt bakom min huvudskål.

Jag skulle vilja att du var där, med mig. Under det stilla fallande stoftet på en kaklad balkong i Kairo. Och vi skulle sitta i timmar och försöka klura ut vilka trafikregler som egentligen gällde i gyttret nedanför.

Eller i Budapests första rockklubb med Nosferatu wannabees och toaletter dekorerade med strimmor av bajs. En stad i strimmor av wannabees och kulhål ifrån femtiosex.

Om du bara för en sekund kunde vara med mig på den där gatan i Montparnasse, när morgonsolen slickade gatorna och möttes av lukten av rutten frukt. Förväntansfulla ryggar satt ännu prydligt på rad längs baren med fartränder i kopparkrom och metallic flake. Om du bara var där.

De där vykorterna, fjärlssnabba blad av minnen med luktisar. För det var lukten som fortfarande präntat de djupaste neuronfårorna i min grå gegga.

Den oförglömliga linoleumdoften ifrån rummet i ett elevhem, några mil ifrån Sveriges mitt, nånstans bland tallar och berg, fiskespön och sprit, furumöbler och biljardköer.

Jag hade velat att du skulle se de valv som gröptes i mitt inre när jag för första gången i mitt liv köpte Epix och en ny värld började flytta in, tillsammans med mig, i en liten etta med gasspis på Skvadronsgatan i Malmö. Mörkret var aldrig så mörkt som då. Även ljuset var mörkt.

Jag hade velat ta dig dit. För att du skulle förstå mina pauser och tårar. Jag är en bok, som längtar till att öppnas, precis som du. Men när jag ser dessa minnen, konverterade till koder i vitt och svart, tvivlar jag. Jag hade velat ta dig dit. Men, jag tror inte biljetten räcker.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Ulf Popeno med Poeter.se id #4033 innehar upphovsrätten